

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะภาษาไทยเป็นเครื่องหมาย แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชาติ และแสดงความเป็นชาติไทย ทั้งยังเป็น เครื่องมือช่วยในการติดต่อสื่อสารหรือดำเนินกิจการต่าง ๆ ซึ่งกันและกันในชีวิตประจำวัน ดังที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระราชดำรัสในที่ประชุมของชุมนุม ภาษาไทยคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2539 : 7 – 8) ถึงความสำคัญของภาษาไทย ไว้ว่า

“ภาษานั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหมดเป็น เครื่องมือของมนุษยชนคนหนึ่ง คือ เป็นทางสำหรับแสดงความคิดเห็น อย่างหนึ่งเป็นสิ่งที่สวดงามอย่างหนึ่ง เช่น ในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี”

ภาษาไทยจึงมีคุณค่าต่อคนไทย คนไทยทุกคนใช้ภาษาไทยเป็นสื่อความรู้สึกนึกคิด ดังนั้น ควรจะรักษาความงามของภาษาซึ่งเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติไว้อีกด้วย ดังพระราชดำรัส สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระราชทานในพิธีพระราชทานรางวัล การประกวดอ่านทำนองเสนาะของกรมศิลปากรเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2521 (อ้างถึงใน ศะออบ โปษะกฤษณะ , 2541 : 14) ตอนหนึ่งว่า

“ภาษา นอกจากจะเป็นเครื่องสื่อสารแสดงความรู้สึกนึกคิดของ ชนทั่วโลกแล้วยังเป็นเครื่องแสดงให้เห็นวัฒนธรรม อารยธรรม และเอกลักษณ์ประจำชาติอีกด้วย ไทยเป็นอารยประเทศซึ่งมี ขนบประเพณี ศิลปกรรม วรรณคดี และภาษาซึ่งเจริญรุ่งเรือง มาแต่อดีตกาล เราผู้เป็นอนุชนจึงควรภูมิใจช่วยผดุงรักษามรดก ทางวัฒนธรรมอันเป็นทรัพย์สินทางปัญญา ที่บรรพบุรุษได้อุทิศท่า สร้างสรรค์ขึ้นไว้ให้เจริญสืบไป”

จากพระราชดำรัสของทั้งสองพระองค์เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า นอกจากจะเป็น ความภาคภูมิใจอย่างใหญ่หลวง ในฐานะที่ไทยเราเป็นชาติที่มีภาษาเป็นของตนเองแล้วยังคง เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของภาษาที่คนไทยพึงตระหนักเป็นอย่างยิ่ง ควรที่คนไทยทุกคน ต้องเอาใจใส่ รัก หวงแหน ภาคภูมิใจส่งเสริม และสร้างสรรค์ภาษาให้มีที่ใช้ได้มากขึ้นให้สมกับ ความเปลี่ยนแปลงตามความนิยมและภาวะการณ์ของสังคมได้ ย่อมเป็นสิ่งที่พึงกระทำไป พร้อม ๆ กันเพื่อความมั่นคงของชาติ ดังที่ ม.ถ.ปิ่น มาลากุล (ม.ป.ป. : 5) กล่าวว่า “ภาษาเป็น เครื่องมือที่สำคัญ ซึ่งคนในสังคมใช้ติดต่อกับความหมายเพื่อประสานงานให้สำเร็จลุล่วงไปได้ ด้วยดี และเป็นทรัพยากรมรดกของประชาชาติไทยเราโดยแท้ เราจะต้องช่วยกันรักษา และบำรุง ส่งเสริมภาษาไทยให้เจริญมั่นคง” ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ม.ถ.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2533 : 2) กล่าวไว้ว่า “ชาติต้องมีภาษาเป็นของตนเอง จะใช้ภาษาของคนอื่นในการติดต่อราชการ และในกิจการใหญ่ ๆ ของชาติอย่างไรได้ การขาดภาษาเป็นการขาดเอกลักษณ์ที่สำคัญยิ่ง การมี ภาษาของคนใช้ในกิจกรรมของตน ทำให้คนในชาติ สำนึกว่าแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของชาติ”

ภาษาไทยนอกจากจะมีความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ยังมีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือ ในการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้ ดังที่ สุจริต เพ็ชรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม (2538 : 3 - 4) กล่าวไว้ว่า “ภาษาไทยเป็นเครื่องหมายแสดงเอกลักษณ์ประจำชาติ และเป็นส่วนหนึ่งของ วัฒนธรรมไทย นอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือในการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้ใน สรรพวิทยาการในสาขาต่าง ๆ และใช้ในการประกอบอาชีพทุกสาขา”

ด้วยเหตุที่ภาษาไทยมีความสำคัญดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้วิชา ภาษาไทยเป็นรายวิชาบังคับในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ถ้าผู้เรียน ไม่ผ่านรายวิชาบังคับแกนภาษาไทยก็จะไม่จบหลักสูตร

ในการเรียนการสอนภาษาไทยให้ได้ประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นจะต้อง ครอบคลุมทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจาก สภาพสังคมในปัจจุบันที่มีการแปลงอยู่ตลอดเวลาจึงมีความเปลี่ยนแปลงทางด้านวิชาการอยู่เสมอ มนุษย์มีความจำเป็นที่จะต้องมีความสนใจในการอ่าน และต้องอ่านเพื่อติดตามความก้าวหน้า ทางด้านวิชาการในสาขาต่าง ๆ ดังที่ ครีลีลิปปี บุญจงร (2535 : 681) กล่าวไว้ว่า

ปัจจุบันการอ่านมีความจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตมากกว่ายุคที่ผ่านมา โลกทุกวันนี้ เป็นโลกที่มีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งในทางวิชาการ ทางวัตถุ และทางความรู้ตื้นลึกคิด เราในฐานะสมาชิกในสังคมคนหนึ่ง ควรติดตามความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในสังคม และในโลก เพื่อเราจะได้เป็นผู้ที่ทันสมัยทันเหตุการณ์อยู่เสมอการอ่านเป็นวิธีการที่ดี ที่สุดวิธีการหนึ่งในการติดตามเหตุการณ์ และความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นในโลก แม้ว่าขณะนี้เทคโนโลยีจะเจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้นทำให้เรามี สื่อสารมวลชนในลักษณะอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ทางหนังสือมากกว่าเดิม เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือวิดีโอ - เทป แต่การอ่านก็ดูเหมือนจะเป็นการรับข่าวสาร และเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ที่ละเอียด รอบด้านมากกว่าการรับสารจากสื่อมวลชนอื่น ๆ

จากคำกล่าวข้างต้นยังสอดคล้องกับความคิดของ ดวงใจ ไทยอุบุญ (2537 : 11 - 12) กล่าวโดยสรุปว่า การอ่านเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นเพราะจะทำให้ผู้อ่านรู้รอบ รู้ลึก และรู้ทัน เหตุการณ์ ทั้งที่ยังเป็นพื้นฐานการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ อีกด้วย การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการ แสวงหาความรู้ของมนุษย์ เพื่อนำไปพัฒนาปรับปรุงคุณภาพชีวิต และสังคม เป็นทักษะสำคัญต่อ การดำเนินชีวิตโดยเฉพาะผู้อ่านในวัยศึกษาล่าเรียน ทั้งในระบบและนอกระบบ โรงเรียนทุกระดับชั้น นอกจากมนุษย์จะใช้ทักษะทางการอ่านเพื่อศึกษาทำความเข้าใจด้านวิชาการ ประสบการณ์ต่าง ๆ แล้ว ยังใช้การอ่านเพื่อก่อให้เกิดความเพลิดเพลินในชีวิตประจำวันอีกด้วย ดังคำกล่าวของ ไรมัส จี ดีไวท์ (Thomas G. Devine, 1986 : 110) กล่าวไว้ว่า “ในชีวิตประจำวันของคนเรานั้น จะต้องเกี่ยวข้องกับกาอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมและการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน” การอ่านโดยวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลิน ยังแสดงให้เห็นว่ามีคุณค่าต่อการพัฒนาความรู้สึก อารมณ์ ตลอดจนความสนใจ และสาระประโยชน์อีกมากมาย กาญจนา วิชญ์ปกรณ์ (2534 : 60) กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินสรุปได้ว่าการอ่าน แม้จะเป็นอ่านเพื่อความเพลิดเพลินก็ตาม แต่ถ้าอ่านอย่างใคร่ครวญพินิจพิเคราะห์ก็จะได้ความรู้ในสิ่งต่าง ๆ อันเป็นการพัฒนาทางด้านสติปัญญา พันธุ์ทิพา หลาบเลิศบุญ และคณะ (2539 : 49) ให้ทัศนะ เกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินว่า การอ่านด้วยจุดประสงค์ข้อนี้ ก่อนข้างได้รับความนิยมนจาก ผู้อ่าน เพราะเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน หนังสือบางประเภท เช่น หนังสือประเภทร้อยกรอง นวนิยาย เรื่องสั้น ฯลฯ มีคุณค่าต่อการพัฒนาความรู้สึก พัฒนาอารมณ์ ตลอดจนความสนใจ ระดับต่าง ๆ หนังสือประเภทนี้นอกจากทำให้เกิดรสความเพลิดเพลินแล้ว บางครั้งยังให้

สาระประโยชน์แก่ผู้อ่าน ผู้อ่านจึงไม่ควรอ่านเพียงแต่เอาสถานที่นั้นควรอ่านอย่างไรควรพิจารณาแก่นสาระสาระที่ปรากฏอยู่ในเรื่องบ้าง

การเขียนก็เป็นอีกทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญมากทั้งนี้เพราะการเขียนเป็นเครื่องมือสื่อสารทางความคิด ทั้งด้านการศึกษา การดำเนินธุรกิจหรือเพื่อเป็นเอกสาร หลักฐานทางข้อมูลตลอดจนทางกฎหมาย ดังนั้นการเขียนจึงนับว่าเป็นทักษะที่มีบทบาทสำคัญมากในชีวิตประจำวันของเราเช่นกัน ในฐานะของการสื่อสารที่มีความชัดเจนเป็นหลักฐาน โดยเฉพาะการถ่ายทอดวิทยาการต่าง ๆ ดังที่ สนิท คังทวิ (2539 : 118) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ 9 ประการดังนี้

1. เป็นเครื่องแสดงออกของความรู้ ความคิดและความรู้สึกของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญของมนุษย์
3. เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารในอดีต ปัจจุบันและอนาคต
4. เป็นเครื่องมือใช้แสดงความสามารถของมนุษย์ เช่น ความรัก ความเข้าใจ เป็นต้น
5. เป็นเครื่องมือสำหรับทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดทางด้านสติปัญญาของมนุษย์
6. เป็นสื่อกลางที่ช่วยเผยแพร่กระจายความรู้ ความคิดให้กว้างไกลและรวดเร็ว
7. เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ ความคิดและความเพลิดเพลินแก่คนทุกเพศทุกวัย
8. เป็นบันทึกทางสังคมที่ให้คุณประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบันและอนาคต
9. เป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

ทัศนพร เกตุดอนอม (2540 : 69) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนก็เป็นอีกทักษะหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกคิด ตลอดจนข้อเท็จจริงต่าง ๆ ให้ผู้อื่นรับทราบโดยใช้ระบบสัญลักษณ์ตัวอักษรเป็นการบันทึกถ้อยคำและความคิดมิให้สูญหาย โดยเฉพาะการถ่ายทอดวิทยาการต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน การเขียนถึงเป็นการสื่อสารที่ถาวรชัดเจนคงทน สามารถตรวจสอบและใช้เป็นหลักฐานได้ และฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2540 : 142) กล่าวว่า ภาษาเขียนเกิดขึ้นเพื่อใช้ถ่ายทอดความคิดให้เป็นที่เข้าใจกันในระหว่างมนุษย์กลุ่มเดียวกัน

การเขียนเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนและยุ่งยากกว่าทักษะอื่นดังที่ สุริวงค์ พงศ์ไพบุลย์ (2522 : 1) กล่าวไว้ว่า การเขียนเป็นวิชาทักษะ ซึ่งผู้ศึกษาจะต้องใช้เวลาในการฝึกฝนมากพอฝึกอย่างสม่ำเสมอ และฝึกอย่างถูกวิธี ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สายใจ อินทรมพรรษ์ และ วลัย อารุณี (2527 : 6) ที่กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะทางภาษาอย่างหนึ่งที่มีความซับซ้อนกว่าทักษะอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน การเขียนจึงต้องใช้ความสามารถในหลาย ๆ ด้านประกอบ พร้อมทั้งฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดความชำนาญจนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ได้มีนักการศึกษา กล่าวถึงความสามารถในการเขียนดังต่อไปนี้

ศรีวิไล คอกจันทร์ (2529 : 202 – 203) กล่าวว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนต้องรู้จัก แสดงความคิดออกมาเป็นตัวหนังสือให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตามที่คนประสงค์ สามารถเขียนตัวสะกดได้ ถูกต้องตามอักขรวิธี เขียนให้อ่านง่าย ชัดเจน เรียบร้อย รวดเร็ว รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ อัครา บุญทิพย์ (2535 : 5) ที่กล่าวว่า ในเรื่องการเขียน ผู้เขียนต้องเขียนให้ถูกต้องตามอักขรวิธี การเขียนเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ผู้เขียน จะต้องมีความประณีต เขียนคำให้ถูกต้องตามเจตนาที่ต้องการสื่อสาร ต้องมีความรับผิดชอบต่อ งานเขียน

การเขียนความเรียงเป็นงานเขียนที่ต้องใช้ความสามารถในการเขียนอย่างสูง และยังคงมี ความสนใจในการอ่าน ผักผ่อนเขียนอยู่เสมอจนเกิดความชำนาญ งานเขียนจึงมีคุณภาพและ ประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2531:1) ที่กล่าวไว้ว่า การเขียนได้ดีจะต้องเป็นผู้ที่มีความคิด ความรู้ในด้านการเขียนและในด้านอื่น ๆ ประกอบกัน ต้องเป็นผู้รับฟังมากอ่านมาก และใช้เวลาในการฝึกฝนเป็นระยะเวลานานพอสมควร โดยการ หมั่นศึกษาตัวอย่างงานเขียนที่ดีประเภทต่าง ๆ และหมั่นฝึกฝนเขียนความเรียงประเภทต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สุจริต เพ็ชรชอบ และสายใจ อินทร์พรรษ์ (2538 : 138) ที่กล่าวว่า

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนกว่าทักษะ การใช้ภาษาทักษะอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้ว นักเรียนจะเขียนได้ดีก็ต่อเมื่อ ได้ฟังมาก อ่านมาก มีประสบการณ์กว้างขวาง นอกจากนั้นยังปรากฏว่า นักเรียนที่เขียนได้ดีมักจะเป็นผู้ที่มีทักษะการพูดดี ความรู้ทางหลักภาษา ก็เป็นองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถ เลือกใช้ถ้อยคำได้อย่างเหมาะสม และสามารถเรียบเรียงประโยคได้อย่าง สละสลวย

ทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กับการอ่าน แนวคิดนี้ยังสอดคล้องกับ สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen, 1984) ที่กล่าวถึง ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่าน และ ทักษะการเขียนสรุปได้ว่าความสามารถในการเขียนของผู้เรียนนั้นมีผลมาจากการอ่านมากไม่ว่า จะเป็นการอ่านเรื่องที่เขาสงใจหรือเรื่องต่าง ๆ เพื่อความเพลิดเพลิน

ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2539) ได้ประเมินผลการใช้ หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และระดับ

มัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้สรุปปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยพบว่านักเรียนไม่มีความสนใจในการอ่าน นอกจากนี้จากการศึกษาวิจัยของ สุวินา โชติช่วง (2539:1) พบว่า ความสามารถทางการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นอยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำ ดังนั้นในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย จึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความสนใจในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ความสามารถในการเขียนความเรียงว่าจะมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ ในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพราะนักเรียนชั้นนี้เป็นชั้นสูงสุดในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งได้มีประสบการณ์ ทั้งได้ศึกษาวิชาภาษาไทยมาพอสมควร สามารถนำความรู้ที่นำมาใช้ในการเขียนภาษาไทยเป็นแนวทางนำไปสู่การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินกับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการวิจัย

มิเชล จาโนปูลอส (Michael Janopoulos:1986) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน และประสิทธิภาพในการเขียนภาษาที่สอง ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยโอไฮโอ (Ohio State University) ตัวอย่างประชากรคือชาวต่างประเทศที่เรียนระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยโอไฮโอ (Ohio State University) จำนวน 79 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามเพื่อหาข้อมูลด้านการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน และ ให้เขียนงานเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ผู้อ่านหนังสือต่าง ๆ เพื่อความเพลิดเพลิน ในภาษาที่สองมากจะมีประสิทธิภาพในการเขียนภาษาที่สองสูง ส่วนผู้อ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน ในภาษาที่หนึ่งเท่านั้น ไม่มีผลต่อประสิทธิภาพในการเขียนภาษาที่สอง และไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง กับประสิทธิภาพในการเขียนภาษาที่สอง

ซาย อิง ลี (Sy-Ying Lee ,1995) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ความสามารถในการเขียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้วันระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไต้หวัน ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไต้หวัน จำนวน 318 คน โดยการสุ่มจากโรงเรียนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 3 โรงเรียนในประเทศไทย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามการสำรวจความถี่ของการเขียนและการอ่านของนักเรียน และแบบทดสอบวัดความรู้และความสนใจในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนของนักเรียน แต่ความถี่ของการเขียนไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนและผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ว่า

1. ความสนใจในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
2. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
3. ความสนใจในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน กับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4. ความสนใจในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้
  - 2.1 ตัวแปรต้น
    - 2.1.1 ความสนใจในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
    - 2.1.2 ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย
  - 2.2 ตัวแปรตาม
    - 2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความสนใจในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน หมายถึง ความถนัดในการอ่านหนังสือบางประเภท ที่ผู้อ่านจะได้รับรสของความสุข สนุกสนาน เป็นการอ่านเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ผ่อนคลาย ความตึงเครียด และยังสามารถได้รับสาระประโยชน์จากการอ่านเป็นผลพลอยได้ด้วย หนังสือประเภทนี้ ผู้อ่านเลือกอ่านได้ตามความพอใจของตน ได้แก่ หนังสือวรรณคดี นวนิยาย เรื่องสั้น กวีนิพนธ์ และ บทร้อยกรอง นิทาน สารคดี นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ และหนังสือการ์ตูน ซึ่งวัดได้จาก คะแนนในการทำแบบสอบถามความสนใจในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย หมายถึง การที่นักเรียนเขียนความเรียง ภาษาไทยโดยใช้ภาษาไทยในการถ่ายทอด จัดลำดับความคิด การเลือกใช้ถ้อยคำ การสร้างการเรียง ลำดับประโยคอย่างถูกต้อง สื่อความชัดเจน ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน ซึ่งครอบคลุม องค์ประกอบในการเขียนทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ เนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์และกลไกทางภาษา ซึ่งวัดได้จากคะแนนในการทำแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการเขียนความเรียง

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย หมายถึง คะแนนที่ได้รับจากการสอบเพื่อวัดความรู้ ความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทย อันเกิดจากการเรียนรู้ของนักเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ในการเรียน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หมายถึงนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน
โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางแก่ครูภาษาไทยในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยให้นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นที่สูงขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย